

נקראים "קדושי ה'".

ואין יוצאים מכלל זה, אלא הדברים הבאים, שנתפרש בהם, שהם אסורים בהנאה גם אחר קיום מצוותם.

א. תרומת הדשן – שנאמר בה, "וּלְבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמְכַנְסֵי בַד וְלָבַשׁ עַל בְּשָׂרוֹ וְהָרִים אֶת הַדָּשֵׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת הָעֵלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוּ אֶצְלַת הַמִּזְבֵּחַ" (ויקרא ו' ג'), ללמד, שהדשן הזה טעון גניזה אצל המזבח, ואסור להנות ממנו גם אחר נתינתו שם, ומאחר שאסור בהנאה מחמת קדושתו, יש בו דין מעילה.

ב. בגדי לבן של כהן גדול – שנאמר בהם "וּבָא אֶהְרֹן אֶל אֱהֱל מוֹעֵד וּפָשַׁט אֶת בְּגָדֵי הַדָּשָׁן אֲשֶׁר לָבַשׁ בְּבָאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ וְהִנִּיתֶם שָׁם" (ויקרא ט"ז כ"ג), ללמד, שאחרי ששימש בהם עבודת לפני ולפנים, טעונים גניזה, ואסורים בהנאה, ואם כן עדיין יש בהם דין מעילה.

ורבי דוסא חולק על כך, ואומר, שבגדים אלו אינם טעונים גניזה, וראוים לכהן הדיוט בשאר ימות השנה, ולדעתו אין בהם מעילה, כשאר בגדי כהונה שאין בהם מעילה^א.

ג. עגלה ערופה – שנאמר בה, "וְהוֹרְדוּ זֶקְנֵי הָעִיר הַהִוא אֶת הָעֵגְלָה אֶל נַחַל אֵיתָן אֲשֶׁר לֹא יַעֲבֹד בּוֹ וְלֹא יִזְרַע וְיִעְרֹפוּ שָׁם אֶת הָעֵגְלָה בְּנַחֲלִי" (דברים כ"א ד'), ללמד, שהיא טעונה קבורה במקומה, ואסורה בהנאה.

- והנה לדעת חכמים, האומרים, ששלושה כתובים הם, בהם מבואר שיש מעילה בדבר גם אחר קיום מצוותו, ודאי אין ללמוד מהם שכן הדין בשאר מקומות, כי כלל בידינו, ששלושה כתובים הבאים כאחד, [כלומר שלושה כתובים שונים המלמדים דין שווה], אינם מלמדים שכן יהיה בשאר מקומות.

- וכמו כן לדעת רבי דוסא, האומר, ששני כתובים הם, בהם מבואר, שיש מעילה בדבר גם אחר קיום מצוותו, אם דעתו ששני כתובים הבאים כאחד אין מלמדים אין ללמוד מהם שכן הדין בשאר מקומות.

- ואף אם דעת רבי דוסא שבשאר מקומות שני כתובים הבאים כאחד מלמדים הם, בעניין זה מודה הוא, שאינם מלמדים, כי בשני הכתובים הללו יש מיעוט, לומר דווקא בהם יש איסור אחר קיום המצווה, ולא בשאר מקומות. והמיעוטים הם: (א) בענין תרומת הדשן נאמר "וְשָׂמוּ", דווקא אותו יש לגנוז מחמת איסורו אף אחר קיום

^א מפני שלא ניתנה תורה למלאכי השרת, שיהיו זריזין לפושטן מיד בגמר העבודה. [רש"י].